

Het oogmerk van de ISU om de mededinging te beperken: het feit dat voor de vaststelling van een beperking “naar strekking” geen sprake hoeft te zijn van een oogmerk, rechtvaardigt niet dat het Gerecht rekwirantes argumenten ter betwisting van de beoordeling van de feiten door de Commissie in de overwegingen 175-178 van het litigieuze besluit, op grond waarvan de Commissie heeft geoordeeld dat de ISU — door de toelatingsregels vast te stellen en te handhaven — artikel 101 VWEU had geschonden, heeft afgewezen als niet ter zake dienend.

Tweede middel: Het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door niet in te gaan op het vierde middel van rekwirantes verzoekschrift, volgens hetwelk het besluit van de ISU om geen toestemming te verlenen voor het Dubai Icederby evenement van 2014 buiten de werkingssfeer van artikel 101 VWEU valt omdat met dit besluit een legitiem doel werd nagestreefd in overeenstemming met de ethische gedragscode van de ISU, die iedere vorm van ondersteuning van weddenschappen verbiedt.

Het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door rekwirantes middel onjuist te karakteriseren als gepaard gaande met een abstracte discussie van de legitimiteit van de doelstelling om de integriteit van het hardrijden op de schaats te beschermen. Dit middel diende ter betwisting van de weigering van de Commissie om de geldigheid te erkennen van de ethische bezwaren van de ISU met betrekking tot het concept van wedstrijden hardrijden op de schaats gecombineerd met weddenschappen ter plekke, dat op het evenement in Dubai zou worden geëtaleerd. Het Gerecht gaat voorbij aan het door rekwirante aangedragen bewijs, in het bijzonder aan het rapport van het debat in het Koreaanse parlement waarbij dat concept werd afgewezen vanwege het hoge risico van manipulatie, hetgeen de geldigheid van de ethische bezwaren van de ISU bevestigt. De Dubai Icederby is het enige door derden georganiseerde evenement waarvoor geen toestemming is verleend volgens het systeem van voorafgaande toestemming van de ISU.

Hogere voorziening ingesteld op 26 februari 2021 door American Airlines, Inc. tegen het arrest van het Gerecht (Eerste kamer — Uitgebreid) van 16 december 2020 in zaak T-430/18, American Airlines/Commissie

(Zaak C-127/21 P)

(2021/C 163/26)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: American Airlines, Inc. (vertegenwoordigers: J.-P. Poitras, avocat, J. Ruiz Calzado, abogado, J. Wileur, avocat)

Andere partijen in de procedure: Europese Commissie, Delta Air Lines, Inc.

Conclusies

- het bestreden arrest vernietigen;
- besluit C(2017) 2788 final van de Commissie van 30 april 2018 nietig verklaren;
- subsidiair, voor zover dat nodig wordt geacht, de zaak terugverwijzen naar het Gerecht voor een nieuwe beoordeling met inachtneming van het arrest van het Hof;
- de Commissie verwijzen in haar eigen kosten en de kosten van rekwirante van deze procedure en de procedure bij het Gerecht;
- elke andere maatregel treffen die het Hof passend acht.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van de hogere voorziening voert rekwirante één middel aan, namelijk dat het Gerecht blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door de verkeerde juridische uitlegging van de Commissie te aanvaarden volgens welke de “passend gebruik”-test van punt 1.10 van de toezeggingen betreffende de fusie tussen American Airlines en US Airways (hierna: “toezeggingen”) alleen ziet op de “afwezigheid van verkeerd gebruik”, en dat het arrest aldus ten onrechte besluit C(2017) 2788 final van de Commissie van 30 april 2018 tot toekenning van historische rechten aan Delta Airlines (Zaak M.6607 — US Airways/American Airlines) heeft bevestigd.

Het middel bestaat uit drie onderdelen:

1. In het eerste onderdeel richt rekwirante zich op de correcte juridische uitlegging van de “passend gebruik”-test voor de toekenning van historische rechten op grond van punt 1.10 van de toezeggingen en toont zij aan dat de uitlegging van het Gerecht blijkt geeft van een onjuiste rechtsopvatting.
2. In het tweede onderdeel toont rekwirante aan dat het Gerecht ook blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door de analyse van de Commissie te aanvaarden volgens welke “passend gebruik” enkel de “afwezigheid van verkeerd gebruik” betekent, en aldus ten onrechte heeft aanvaard dat Delta 470 corrigerende slots onbenut had gelaten.
3. In het derde onderdeel licht rekwirante toe dat het arrest blijkt geeft van aanvullende onjuiste rechtsopvattingen bij de uitlegging van punt 1.9 van de toezeggingen, in het bijzonder van de bewoordingen “in overeenstemming met de offerte”, op grond van een gebrekkige juridische analyse van het formulier RM.

Beroep ingesteld op 5 maart 2021 — Europees Parlement/Europese Commissie

(Zaak C-144/21)

(2021/C 163/27)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Europees Parlement (vertegenwoordigers: L. Visaggio, C. Ionescu Dima, M. Menegatti, gemachtigden)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- artikel 1, leden 1 en 5, en de artikelen 2, 3, 4, 5, 7, 9 en 10 van uitvoeringsbesluit C(2020) 8797 van de Commissie van 18 december 2020 tot gedeeltelijke verlening van een autorisatie voor bepaalde vormen van gebruik van chroomtrioxide overeenkomstig verordening (EG) nr. 1907/2006 van het Europees Parlement en de Raad⁽¹⁾ (Chemservice GmbH e.a.) nietig verklaren voor zover zij zien op de autorisaties met de nummers REACH/20/18/0 tot en met REACH/20/18/27 voor gebruiken 2, 4 en 5 (en gebruik 1 in verband met de samenstelling van mengsels voor gebruiken 2, 4 en 5);
- subsidiair, uitvoeringsbesluit C(2020) 8797 van de Commissie van 18 december 2020 in zijn geheel nietig verklaren;
- de Europese Commissie verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van het beroep voert verzoeker één middel aan, namelijk dat het bestreden besluit is vastgesteld in strijd met de vereisten van artikel 60, leden 4 en 7, van verordening (EG) nr. 1907/2006 van het Europees Parlement en de Raad en derhalve nietig moet worden verklaard voor zover het betrekking heeft op de autorisaties met de nummers REACH/20/18/0 tot en met REACH/20/18/27 voor gebruiken 2, 4 en 5 (en gebruik 1 in verband met de samenstelling van mengsels voor gebruiken 2, 4 en 5). Mocht het Hof oordelen dat de autorisaties in het bestreden besluit voor gebruik 6, met de nummers REACH/20/18/28 tot en met REACH/20/18/34, zodanig onlosmakelijk verbonden zijn met de autorisaties voor andere gebruiken dat de autorisaties voor gebruiken 2, 4 en 5 (en gebruik 1 in verband met de samenstelling van mengsels voor gebruiken 2, 4 en 5) niet van het bestreden besluit kunnen worden gescheiden, dan moet het besluit volgens verzoeker subsidiair in zijn geheel nietig worden verklaard.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1907/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2006 inzake de registratie en beoordeling van en de autorisatie en beperkingen ten aanzien van chemische stoffen (REACH), tot oprichting van een Europees Agentschap voor chemische stoffen, houdende wijziging van richtlijn 1999/45/EG en houdende intrekking van verordening (EEG) nr. 793/93 van de Raad en verordening (EG) nr. 1488/94 van de Commissie alsmede richtlijn 76/769/EEG van de Raad en de richtlijnen 91/155/EEG, 93/67/EEG, 93/105/EG en 2000/21/EG van de Commissie (PB 2006, L 396, blz. 1).